

Hensynet til den offentlige Sundhed, som har fremkaldt hine Bestemmelser, da kræver, at der i Stedet for dem træffes andre Forholdsregler for at fikke Samfundet mod Udbredelsen af venerisk Smitte, og ligeledes 2) om der til Værn for den offentlige Belansthændighed mod Løstgigtige Fruentimmes Uvæsen paa Gader og offentlige Steder tiltrænges Bestemmelser, der kunne træde i Stedet for, hvad der i saa Henseende maatte findes i Politiregulatorerne.

Hvad det første Punkt vedrører, da er det, som ovenfor fremsat, en endnu stedse af Lægestanden fastholdt Fordring, at der føres strengt Tilsyn med de Løstgigtige Fruentimmer, for at det kan efterspores, om de ere venerisk smittede, og de i stadfæstende Fald kunne blive undergivne Lægebehandling og behørig isolerede til Betyggelse mod Smitteens Udbredelse (Carlson: Til Belysning af Prostitutionspørgsmaalet S. 7—8.) Der er jo nemlig den Giendommelighed forbunden med den heromhandlede Sygdom, at en Patient kan lide af den i lang Tid, endog forbunden med en høist smittefarlig lokal Lidelse, uden at den behøver at angribe Almenbefindendet i saadan Grad, at Patienten derved bliver uskicket til sin daglige Gjærning, eller at det er synligt for hans Omgivelser, at han er syg. En Patient kan derfor i længere Tid gaa om og smitte Andre, uden at disse have Anledning til at tage sig i Agt, naar Patienten ikke af egen Drift søger Lægehjælp, og det kan saaledes være af Interesse, at der føres et Tilsyn med saadanne Personer, hos hvem der kan være Grund til at vente, at der findes en venerisk Lidelse, navnlig da ogsaa Kvindfolk der hengive sig til Prostitution.

Det maa nu her vel erindres, at ikke ethvert Fruentimmer, der er løstgigt, derfor er venerisk smittet — af 735 i 1887 undersøgte Fruentimmer fandtes kun 842 syge og 193 feilede saaledes intet, i 1883 fandtes blandt 593 Undersøgte kun 359 syge, saa at 234 altsaa vare raske (Se de aarlige Beretninger til Justitsministeriet om Kjøben-

havns Politi) — og ethvert Fruentimmer, der er venerisk smittet, er ikke derfor en Forbryderesse. Det gaar som Følge heraf ikke an at give Politiet Myndighed til at behandle Kvinder som Forbryderesser, kun fordi de ere syge, og endnu mindre, fordi Politiet har Mistanke til dem i saa Henseende.

Undertiden vil der vistnok med Løstgigtigheden være forbundet andre Omstændigheder, der kunne hjemle en Indskriden fra Politiets Side mod Løstgigtige, især prostituerede Fruentimmer, saaledes i Henhold til Løstgængerilovgivningen, naar de ikke have lovligt Erhverv, eller i Henhold til Loven af 1875 om Tilsyn med Fremmede; — af 955 Kvinder, der i 1887 i Kjøbenhavn vare Gjenstand for Politiets Undersøgelse som mistænkte for Løstgigtighed, vare 130 fra Sverrig, og i 1883 vare af 667 de 89 svenske; og udenlandske løstgigtige Fruentimmer kunde der vel ofte være Grund til at udvise af Landet. Men dersom Politiet iøvrigt skal have Bemyndigelse til at sride ind mod Løstgigtige Kvindfolk paa en saadan Maade, at deres Frihed indskrænkes derved, da kan det rettelig kun ske derved, at deres usædelige Forhold gjøres til en Forbrydelse, saa at Politiets almindelige Ret til at vaage over, at Forbrydelser ikke udøves, kan komme til Anvendelse.

Der handles her ikke om de Personer, der vides at være syge; mod dem kunne Sundhedsautoriteterne sride ind, og herom henvises til Lovforslagets § 6. Det er saadanne Personer, der mistænkes for at være syge, som det gjælder, og da især Kvinder, der lade sig bruge til Utugt for Betaling. Efter Lægernes Udtalelser er det fra denne Last, den egentlige Prostitution, at den veneriske Sygdom har sin Oprindelse, og det synes da naturligt, at man for at modarbejde Sygdommens Udbredelse søger at hæmme Lasten ved at inddrage den under Forbrydernes Tal. Det er nu det, Lovforslaget gaar ud paa, idet dets § 2 i Overensstemmelse med den hos os for Straffe-